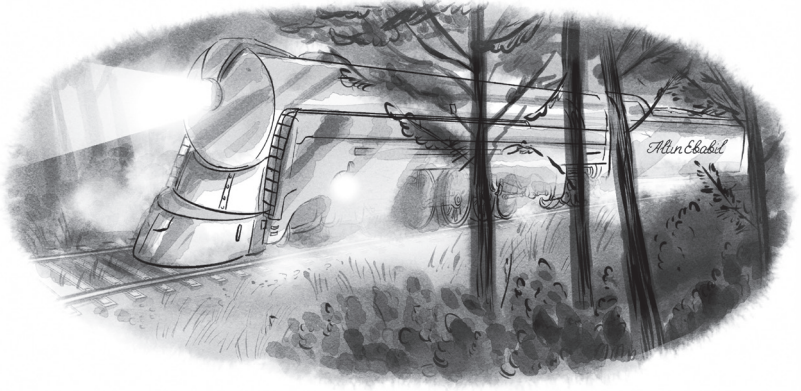

ALTIN EBABİL

Lev Grossman

RESİMLEYEN: Tracy Nishimura Bishop

Her Şeyin Bir Yolu Yordamı Var

HER ŞEYİN BİR YOLU YORDAMI VARDI AMA ONLAR YANLIŞ yoldaydı.

“Bu benim fikrim değildi,” diye düşündü Kate. “Üstelik onların seçtiği saçma yoldan da hoşnut değilim! Ama madem bu yolu seçtiler, bari rotayı değiştirmesinler!”

Kate bunların hiçbirini yüksek sesle söylememişti, genellikle en iyi konuşmalarını kafasının içinde, hak ettiği övgüyü alamayacağı bir şekilde yaptığını düşünüyordu. O esnada soğuk ve yağmurlu bir havada, Chicago’nun merkezinde ve milyarderlerin doğal yaşam alanı olan şu ince, uzun ve fütüristik gökdelenlerden birinin karşısındaki kaldırımında dikiliyordu.

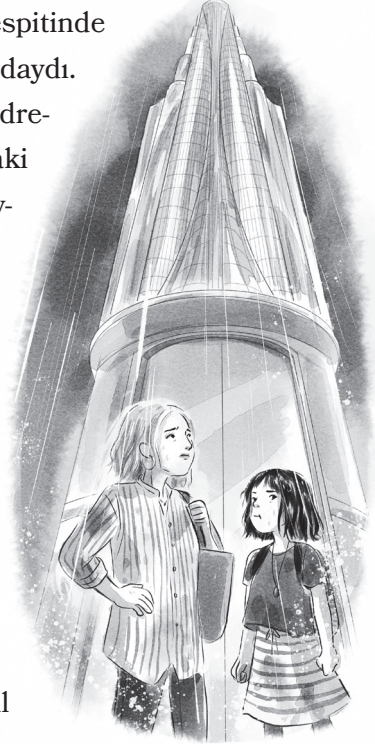
“Gidelim hadi Kate. O burada değil.” Kate’in annesi sırlıskılamdı, öfkeliydi ve bıkmış durumdaydı. “Tipik Herbert!”

Kate annesinin bu iki tespitinde de haklı olduğunun farkındaydı. Burası Herbert dayının adresiydi ancak resepsiyondaki adam onun adını hiç duymadığı konusunda ısrarcıydı. Eğer Herbert dayı buradaysa bile, kesinlikle görölebilir ya da bulunabilir durumda değildi.

Ve evet, bu gerçekten de tipik Herbert dayıydı.

Kate, dayısıyla ilk kez geçen yıl karşılaşmıştı ve o günden beri genel olarak gayet güzel bir yıl geirmışti. Haftalar süren on birinci doğum gününde Herbert

–ki kendisi bir milyarderdı ve aynı zamanda sihirli güçleri olduğu ortaya çıkmıştı– Kate’e *Gümüş Ok* adında buharlı bir tren hediye etmişti. *Gümüş Ok*, bir şekerleme vagonu, bir kütüphane vagonu ve inanılmaz derecede rahat bir yataklı vagonu olan sihirli bir trendi. Ve

bu sihirli tren, sayıları günden güne artan ihtiyaç sahibi hayvanlara yardım etmek amacıyla kurulmuş, dünya çapında, görünmez bir demiryolu taşımacılığı programının parçasıydı.

Ah, ayrıca hayvanlar konuşabiliyordu. *Gümüş Ok* da öyle. Bütün bu yaşananlar o kadar gerçek dışıydı ki Kate bunları kimseye anlatamayacağını en baştan kabul etmişti. Bu konuyu da kafasının içinde yer alan ve hiç kimsenin duyamadığı o harika konuşmalarla aynı dosyaya kaldırması gerekmişti. Kate ve kardeşi Tom, ilk yolculuklarının sonunda Çok Gizli Kıtalar Arası Demiryolları'nın resmi birer kondüktörü olmuşlardı.

Ancak bu, bir kez deneyimledikten sonra sıradan hayatınız boyunca hatırlayıp gülümseyeceğiniz maceralardan biri değildi. Kate ve Tom, o günden beri *Gümüş Ok* ile bir düzine yolculuğa çıkmışlardı. Başlangıçta Kate bu maceralar için bir günlük tutmayı denese de üşenip bırakması yaklaşık bir buçuk yolculuk sürmüştü. Sonra da bazı tavşanlar günlüğü yemişti. Kate, günlük tutmaya uygun biri olmadığına karar vermişti. Yine de yüzlerce hayvana gitmeleri gereken yere ulaşabilmeleri, kaçmaları gereken şeyden kaçabilmeleri veya aradıkları şeyi bulabilmeleri için yardım edebilmişti. *Gümüş Ok*'u derin tüneller, ışıltılı mavi buzul yarıkları, asmalarla kaplı gizli tapınaklar ve ekvatordaki sıcak yağmur ormanları boyunca sürmüştü.

Bu, Kate'in yıllardır farkında olmadan özlemini çektiği şeydi. Hep günün birinde gizli, ikili bir hayat süreceğini, bu ikinci hayatında gizli ve görünmez bir trenin kondüktörü değilse de bir süper kahraman ya da casus olacağını hayal ederdi. Şimdi ise sahip olduğu bu ikinci hayat, onu dünyanın en mutlu insanı yapmıştı.

Gerçi belki, biraz daha mutlu olabilirdi. Şikâyet etmiyordu, Sosyal ve Duygusal Öğrenme Dersi'nde kişisel zorluklar karşısında şikâyet etmenin faydalı bir yol olmadığını öğrenmişlerdi. Kate, Sosyal ve Duygusal Öğrenme öğretmenleri olan Bayan Tinkler'ın da hayatı boyunca birçok kişisel zorlukla karşılaştığını tahmin ediyordu.

Yine de, eğer Kate şikâyet edecek olsaydı ki bu sadece varsayımsal bir durumdu, beş şikâyeti şu şekilde sıralanabilirdi.

Şikâyet bir: İkili bir yaşam sürmek, kesinlikle görüldüğü kadar kolay değildi. Tüm bunlar olmadan önce, tek bir yaşamı yönetmekte bile oldukça zorlanıyordu ve şimdi sürekli birbirine karışıp duran iki ayrı hayatı yönetmek zorundaydı. Bir hayatında karşılaştığı sorunlar, diğer hayatına da yansıyor. Örneğin Kate, Avusturalya'da çıkan bir yangından bir şeker planörünü kurtarması gerekirken, oturup sosyal öğrenme dersi için endişeleniyordu. Sonra da sınavda Fransız Devrimi'nin sebebini (ki cevap yoksulluktu) hatırlamaya çalışırken

beyni, kırlangıçların yuva yapabilmesi için gereken bacaların gittikçe azalıyor olması konusunda endişelenmeyi tercih ediyordu.

Ayrıca birinden kaçmak için diğerini kullanamayacaksanız, iki farklı hayata sahip olmanın ne anlamı vardı ki?

Şikâyet iki: Tom. İnanması güç bir şekilde, Tom artık *Gümüş Ok*'la eskisi kadar ilgilenmiyor gibiydi. Son birkaç yolculuğa gelmemişti ve Kate bunu kesinlikle kabul edilemez buluyordu. Kate, *Gümüş Ok*'a binme fırsatını geri teptiğini hayal bile edemiyordu!

Fakat Tom artık dokuz yaşındaydı, üstelik yaşından da büyük gösteriyordu ve son zamanlarda kendini hapkidoya o kadar kaptırmıştı ki artık *Gümüş Ok*'a ayıracak zamanı olmadığını söylemeye başlamıştı. Kate buna hiç anlam veremiyordu çünkü *Gümüş Ok*'la çıktıkları sihirli yolculuklar, gerçek yaşamdaki zamanlarından eksilmiyordu. Ama Tom bu defa da yolculuklardan sonra yorgun düştüğünü söylüyordu ve Kate'e diyecek bir şey bırakmıyordu.

Doğrusu Tom, hapkidoda oldukça başarılıydı. Mavi kuşağa geçmişti ve artık nunçaku kullanmasına izin veriyorlardı. Üstelik sadece oynasın diye değil, gerçekten insanlara vursun diye. Ve bir defasında koluna vurduğunda Kate bunun gerçekten can yakan bir silah olduğunu öğrenmişti. Evet, bunu yapmasını Kate istemişti ama nunçakunun sadece bir oyuncak olduğunu düşündüğü için! Ne olursa olsun, Kate hapkidonun Tom'a *Gümüş Ok*'tan daha önemli ne kazandırabileceğini anlayamıyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Kendi öz kardeşini anlayamamaktan nefret ediyordu.

Üçüncü şikâyeti, okul müzikalinde istediği rolü alamamış olmasıydı. *Her Şey Geçer* isimli müzikaldeki genç ve fettan mirasçı Hope Harcourt'u canlandırmak isterken koroya seçilmişti. Üstelik artık müzikalden ayrılamazdı yoksa herkes onun mızıkçı olduğunu düşünürdü. Ve Kate gerçekten de mızıkçılık yapıyordu! Ama bir mızıkçı gibi görünmek istemiyordu.

Bu konunun *Gümüş Ok*'la bir alakası yoktu. Yine de Kate bu duruma öfkeli olduğu için listeye ekledi.

Dördüncüsü, *Gümüş Ok* ile ne kadar çalışırsa çalışsın, kaç hayvana yardım ederse etsin, ne kadar çabalarsa çabalasın, asla yetmiyordu. Yardıma ihtiyacı olan çok fazla hayvan vardı. Kate çok kitap okurdu ve gördüğü kadarıyla sihirli hikâyelerin sonunda genellikle kahramanlar dünyayı kurtarırlardı. Ama bu farklıydı. Kate

çok ama çok çabalıyordu, cesurdu, asla pes etmiyor ve çoğu zaman bir kahraman gibi davranıyordu, buna rağmen hâlâ dünyayı kurtarabilmiş değildi.

Avustralya'daki şiddetli orman yangınları konusunda sağlıklı bir saplantı geliştirmişti ve yalnızca koalalar ve valabiler değil, keseli karıncayıyenler, kısıkuyruklu kangurular ve keseli fareler gibi nesilleri tükenmek üzere olan, az bilinen ancak yeri doldurulamaz hayvanlar için durmaksızın haberleri tarıyordu. Daha önce, en az on dokuz türü bulunan ve küçük bir tüylü keseli olan keseli farelerin adını bile duymamıştı. Şimdi bu hayvan neslinin tükenme riskiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu!

Kate kendini çok umutsuz hissediyordu. *Gümüş Ok*'la ilk görevine gittiğinde gerçekten de bir şeyleri düzeltebileceğini ve dünyadaki dengeye biraz olsun katkı sağlayabileceğini düşünmüştü ama işler durmadan daha da kötüye gidiyordu. Yetişkinler –ebeveynleri, öğretmenleri, ülkenin başkanı– daima çevre için ne kadar endişeli olduklarından, sorunların acilen çözülmesi gerektiğinden söz ediyor ancak bununla ilgili hiçbir şey yapmıyorlardı. Kate ise ne zaman eriyen buzullar, kesilen yağmur ormanları ya da ortadan kaybolan arılar hakkında bir haber görse, ak karınlı balıkçıl, kutup ayısı ve balıkçı kedi gibi arkadaşlarını düşünüyor, kimse ağladığını görüp soru sormasın diye odadan çıkmak zorunda kalıyordu.

Ve son olarak, beş numaralı şikâyeti de Herbert dayı kaybolduğu için artık *Gümüş Ok* ile yolculuklara çıkamamasıydı! Kate'e görevlerini dayısı bildiriyordu. İşler bu şekilde ilerliyordu. Ama Kate onu iki aydır görmemişti ve hiç kimse –ne Tom, ne ebeveynleri, ne *Gümüş Ok*, ne evlerinin arkasındaki ormanda yaşayan oklu kirpi– ona ne olduğunu bilmiyordu.

Bu da, onu bulma işinin Kate'e düştüğü anlamına geliyordu. Kate bu güzel, yağmurlu hafta sonunu buz gibi havada, sorumsuz milyarder dayısını aramak için Chicago sokaklarını arşınlayarak değil, elinde bir kitapla evde uzanarak, el işi kâğıdıyla origami yaparak ya da

internette bulduğu fotoğraflara bakıp egzotik çiçekler çizerek geçirmeyi tercih ederdi.

Ama başka kimse bir şey yapmadığından problemi çözmek Kate'e kalmıştı. Zaten bu, neredeyse her zaman böyle olurdu.

Yönetim Kurulu

TRİNK-TRANK

HER ŞEYİN BİR YOLU YORDAMI VARDIR

VE O YOL BU DEĞİL

“Biliyorum! İnan bana, işlerin nasıl yürümesi gerektiğinin farkındayım!”

Kate, kendi içinde yaptığı konuşmanın, konuşan bir tren tarafından çalındığına inanamıyordu.

PEKİ O ZAMAN NEDEN İŞLERİ YANLIŞ YOLDAN
YAPIYORSUN